

Tapio Tuomaala

Murki Nalle ja matka Taivaankannelle

Para Kustannus

**Murki Nalle
ja
matka Taivaankannelle**

Tapio Tuomaala

**Murki Nalle
ja
matka Taivaankannelle**

Para

Täällä Pohjantähden alla, sanat Jaakko Juteini

© Tapio Tuomaala

Kustantaja Para Kustannus

www.parakustannus.fi

ISBN 978-952-68046-6-8

Painopaikka 2017

Books on Demand bmbH

Norderstedt, Saksa, 2017

Ulkona oli pimeää ja loskaista. Nurmikko oli rännän peitossa, mutta kerrostalon piha-asfaltti kiilsii sulana ja märkänä. Isä sulki hitaasti verhon. Jouluaatto oli kääntymässä iltaan. Hän olisi halunnut lähteä hautausmaalle sytyttämään kynttilän vaimonsa haudalle, mutta se ei tuntunut järkevältä. Paavo ei ehkä kestäisi sitä, mikä hautausmaalla nousisi mieleen. Muistoja, jotka kirvelivät kuin avoin haava. Tai ehkä hän ei kestäisi Paavon kysymyksiä. Ensi jouluna hän jaksaisi vastata, muistohaavojen umpeuduttua arviksi.

Isä jatkoi iltapalan laittamista ja kattoi pöydän.

– Murkinalle, hän huusi keittiöstä.

– Tullaan, Paavo vastasi raahaten perässään vaaleankeltaista nallea, jonka oli saanut joululahjaksi.

– Joko olet keksinyt nallelle nimen? isä kysyi.

Paavo suipisti suutaan kivutessaan tuolille.

– Se on Murki, hän nauroi.

Isä hymyili leveästi.

– Murki? Onpa omaperäinen nimi. Mistä sen nimen keksit?

– Kun sinä sanoit, että tule murkinalle, Paavo kikatti.

– Siitä tulee Murki ja sitten Nalle.

Isä nyökytti hyväksyvästi.

– No, nyt minäkin tajuan. Nallen etunimi on Murki ja sukunimi Nalle.

– Niin on, Paavo sanoi painokkaasti. – Se on Murki Nalle.

– Ok, isä nyökkäsi. – Kun kutsun murkinalle, niin se tarkoittaa, että sinä ja Murki Nalle tulette syömään.

Paavo maisteli perunasalaattia ja nakkeja. Hän katsoi isää kysyvästi.

– Minun on niin ikävä äitiä. Kun on joulukuu eikä äiti ole kotona.

Isä katsoi surullisena poikaansa.

– On minullakin ikävä. Mutta voit olla varma, että äiti katselee meitä nyt taivaasta ja on mukanamme, vaikka me emme voi häntä nähdä. Ei me olla yksin.

– Minä haluan kanssa taivaaseen, Paavo sanoi apeasti. – Voisin sieltä sitten katsella äidin kanssa sinua ja Murkia.

– Ei minusta olisi kiva olla jouluna ihan yksin, vaikka Murki olisikin seurana, isä tokaisi ja pörrötti Paavon tukkaa. – Ollaan kahdestaan, eikö vain? Kyllä me tästä yhdessä selvitään.

– Mummikaan ei tullut, Paavo sanoi haarukoiden nakin paloja suuhunsa.

– Mummi ei voi mitään sille, että sai kauhean flunssan, isä huomautti. – Jollei flunssa helpota huomenna, niin vien mummin lääkäriin.

Paavo katsoi surkeasti isää.

– Meneekö mummikin taivaaseen, kun se kerran menee lääkäriin?

– Ei tietenkään, isä sanoi vakuuttavasti. – Mummilla on vain flunssa.

– Äitikin meni lääkäriin eikä enää tullut takaisin kotiin, Paavo sanoi itkua pidätellen.

– Lääkäriin mennään parantumaan, isä muistutti. – Äiti oli niin sairas, ettei lääkäri voinut enää häntä auttaa.

– Miksi lääkäri ei voinut auttaa äitiä, kun se kerran voi auttaa mummiakin? Paavo tivasi huulet mutrussa.

– Lääkärit eivät pysty aina auttamaan, vaikka kuinka yrittävät.

Paavo kiepautti itsensä tuolilta.

– Etkö syö enempää? isä kysyi.

– Ei ole nälkä.

Paavo meni nallen kanssa olohuoneeseen, jonka nurkassa seisoj koristeltu joulukuusi. Hän istuutui sohvalle ja asetti nallen viereensä. Hän katseli joulukuusen sähkökynttilöiden loistetta. Isä nyyhkytti keittiössä. Paavolle tuli paha olo, koska isä nyyhkytti niin usein. Isä ei to-

sin enää itkenyt, kun oli Paavon kanssa, mutta hän oli silloin itkenyt paljon, kun äiti lähti taivaaseen. Paavo oli lohduttanut isää ja isä oli rauhoittunut, mutta Paavon paha olo ei ollut poistunut, vaan oli liimautunut häneen. Se oli raskas ja musta möykky siinä kohtaa, missä hän kädellä tunnustellen tunsu sydämensä lyönnit.

Paavo nojautui nallea vasten.

Isä tuli olohuoneeseen ja avasi kaukosäätimellä television

– Mitä haluat katsoa? hän kysyi ja selasi kanavia, kunnes löysi sopivan. – Kuunnellaanko joululauluja? Katsele sen aikaa Murkin kanssa televisiota, kun minä tiskaan.

Paavo katseli hajamielisesti televisiota. Häntä alkoi nukuttaa. Päivällä ahmitut ahvenfileet ja isän tekemät peruna- ja porkkanalaatikot ja suklaat painoivat silmäluomia kiinni. Hän nukahti.

Paavo säpsähti hereille. Hän oli kuullut jotain unen lävitse. Isä ei kuitenkaan puhunut mitään, vaan äänistä päätellen jatkoi tiskaamista keittiössä. Paavo katsoi nallea kummissaan. Ihan kuin nalle olisi liikkunut siltä paikalta, johon hän sen oli istuttanut.

– Meillä olisi niin kivaa yhdessä äidin kanssa, Paavo sanoi nallelle. – Miksi äiti lähti taivaaseen ja jätti meidät?

Paavo tunsi jälleen nallen liikahtavan vieressään. Hän katsoi nallea niin tarkkaavaisesti kuin pystyi. Hänestä nalle oli jotenkin muuttunut.

– Tiedätkö sinä, Murki, miksi äiti lähti taivaaseen?

Nallen suu liikkui ja se sanoi matalalla nalleäänellä.

– Pitää avata silmät. Silloin näkee, ettei ole yksin. Minäkin olen tässä. Et sinä ole yksin.

Paavon silmät revähtivät auki ja hän katsoi tarkkaan nallen nappisilmiä ja suuta.

– Sinä osaat puhua!

Lapsille ja opiksi aikuisille.

Teos käsittelee arkaa aihetta, toisen vanhemman kuoleman aiheuttamaa kaipausta ja pahaa oloa.

Paavo saa joululahjaksi nallen. Siitä alkaa matka Taivaankannen valtakuntaan.

9 789526 804668